

Arrest

nr. 158 228 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 augustus 2015.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Bijgevolg dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 8 september 2015 de grond werd meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij wederom naar haar integratie, duur van het verblijf, en haar tewerkstelling. Omtrent voormelde elementen werd in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd. De Raad laat tevens gelden dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in haar land van herkomst kan indienen, niet kennelijk onredelijk is. De verwerende partij heeft in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State gehandeld. Onder meer in arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend". (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet in concreto weerlegd in het verzoekschrift.

De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de elementen uit de aanvraag. Met een dergelijk betoog worden de concrete elementen van de bestreden beslissing niet weerlegd.

Met betrekking tot haar tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat zij nooit toestemming gekregen heeft om officieel te werken in België. Het gegeven dat zij via haar werk voorziet in haar levensonderhoud, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat ze in Marokko niet zou kunnen werken om zo in haar levensonderhoud te voorzien, gedurende de duur van de behandeling van haar aanvraag om machtiging van verblijf.

Voorts kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij elementen herhaalt en met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij wijst op haar aansluiting bij het ziekenfonds wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de duur van haar verblijf niet in vraag gesteld wordt, maar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de duur van haar verblijf geen buitengewone omstandigheden is. In zoverre de verzoekende partij meent dat haar aansluiting bij het ziekenfonds op zich een buitengewone omstandigheid is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom voormelde aansluiting rechtvaardigt dat de verzoekende partij haar aanvraag om de machtiging niet in haar land van herkomst indient.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze geen enkele band heeft met personen in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat ze dit niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel lijkt ongegrond."

3.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. Op 16 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord.

Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

3.5. Ter terechtzitting van 30 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden en verwijst daarbij naar haar lang verblijf in België, het gegeven dat zij hier werkt en geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Zij meent dat aldus een foute appreciatie van de buitengewone omstandigheden voorligt.”*

3.6. Waar de verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht is geschonden en hiervoor verwijst naar haar lang verblijf in België, het gegeven dat zij hier werkt en geen banden meer heeft met haar land van herkomst, herhaalt zij in wezen haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat in de beschikking van 8 september 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Ze beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar betoog opgenomen in het verzoekschrift, waarop de beschikking van 8 september 2015 uitdrukkelijk heeft geantwoord. De motieven van de beschikking worden niet weerlegd.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 8 september 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS